

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 marca 2016 r powód J. B. wniósł o zasądzenie kwoty 25 tysięcy złotych , wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 maja 2015 roku do dnia zapłaty od pozwanego (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania

pozew k. 2 – 6

W uzasadnieniu powód wskazał , iż :

W dniu 6 czerwca 2004 r . na trasie H.-M. miał miejsce wypadek drogowy którego sprawcą był K. K. (1) kierujący pojazdem marki F. (...) nr (...) w wyniku czego poszkodowana K. W. (1) zmarła .W dacie zdarzenia pojazd kierowany poprzez sprawcę wypadku objęty był polisą odpowiedzialności cywilnej o numerze OC (...). Powód w chwili śmierci siostry która miała 59 lat miał 61.Rodzeństwo przez wiele lat, mieszkało wspólnie pod jednym dachem w domu rodzinnym, w którym razem się wychowało, wspierało się wzajemnie we wszelkich sprawach życia codziennego, powód mógł zawsze liczyć na siostrę pod każdym względem. Gdy rodzeństwo założyło swoje własne rodziny ich kontakty i wzajemna pomoc nie uległy zmianie, a nawet się zacieśniły. Często powód z własną rodziną spędzał wakacje u siostry na wsi, na prowadzonym przez nią gospodarstwie rolnym, z którego płodów wielokrotnie korzystał . Po śmierci siostry wszystko uległo zmianie, wiele zmieniło się na gorsze w życiu powoda a brak obecności siostry jej wsparcia w życiowych problemach, a także możliwości wsparcia materialnego, które poszkodowana z pewnością zapewniłaby był odczuwalny. Poszkodowana była bardzo dobrym i uczynnym człowiekiem, kochaną siostrą, na którą powód zawsze mógł liczyć. Po śmierci siostry wszystko uległo zmianie, u powoda nadto w wyniku przeżytej traumy wystąpił brak chęci do przezwycięzania problemów dnia codziennego, zubożenie, ogólne przygnębienie, brak apetytu, nieumiejętność radzenia sobie z nową sytuacją życiową, rozpaczą i poczuciem pustki po nagłej, tragicznej i przedwczesnej śmierci poszkodowanej, co doprowadziło do pogorszenia sytuacji życiowej wszystkich członków całej rodziny w tym również powoda. Obecnie powód ma 73 lata, jest osobą schorowana, cierpi na epilepsję, zmaga się z depresją powstałą w wyniku tragicznej śmierci siostry i jej syna .Ta przedwczesną, tragiczną śmierć Poszkodowanej odebrała powodowi poczucie bezpieczeństwa, pewności życia, stabilizacji materialnej, którą zawsze zapewniała i dawała siostra i na którą, mógł powód zawsze liczyć .Powód będzie do końca życia odczuwać negatywne materialne konsekwencje nagłej śmierci siostry która została mu przedwcześnie odebrana i która była dla niego osobą najbliższą.

Powód zgłosił swoje roszczenie wobec pozwanego i decyzją z dnia 31 lipca 2015 r. pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 5 tys. zł .

Pozew k. 2-6 , decyzja k.14

Pozwany (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 17 maja 2016 r . wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że: pozwany neguje roszczenia zgłaszane przez powoda co do wysokości są niezasadne z uwagi na brak wykazania i udokumentowania okoliczności na których oparto istotę powództwa ,nie kwestionuje swojej odpowiedzialności co do zasady .Podkreślił, iż pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie po śmierci siostry w kwocie 5000zł. Zdaniem pozwanego powód nie wskazał na czym miał polegać związek pomiędzy odczuwalnymi głębokimi przeżyciami powoda i pogorszeniem jego sytuacji życiowej. Od wypadku minęło 11 lat powód nie zaferował żadnych dowodów mogących ocenić zakres doznanej przez niego krzywdy związanej z naruszeniem dóbr osobistych. Powód wskutek śmierci siostry nie stał się osobą samotną może nadal liczyć na własną rodzinę i pozostałe rodzeństwo. Odczuwalna krzywda nie przybrała postaci żadnej medycznie stwierdzonej choroby.

odpowiedź na pozew, k. 30-33

Sąd ustalił następujący stan faktyczny ;

W dniu 6 czerwca 2004 r. na trasie H.-M. miał miejsce wypadek drogowy którego sprawcą był K. K. (1) kierujący pojazdem marki F. (...) nr (...) w wyniku czego poszkodowana K. W. (1) zmarła .K. W. (2) była siostrą powoda J. B..

W dacie zdarzenia pojazd kierowany poprzez sprawcę wypadku objęty był polisą odpowiedzialności cywilnej o numerze OC (...) w (...) S.A V. (...) z siedzibą w W..

O śmierci siostry która w dacie śmierci miała 59 lat powód dowiedział się od brata . Do śmierci siostry rodzeństwo utrzymywało o ze sobą stały kontakt , często rozmawiali , spędzali wspólnie wakacje . Zmarła siostra powoda była od niego młodsza o 3 lata . W wieku dziecięcym wspólnie spędzali czas powód odprowadzał siostrę do szkoły ,opiekował się nią . Uczestniczył w weselu siostry , a po wyprowadzeniu się z domu rodzinnego rodzeństwo cały czas utrzymywało o ze sobą kontakt. Powód jeździł do siostry na wakacje , pomagał jej w gospodarstwie rolnym . Często otrzymywał płody rolne. Odwiedzał siostrę kilka razy do roku , często rozmawiał z siostrą przez telefon, wspólnie spędzali święta i rodzinne uroczystości . Pomimo posiadania drugiej siostry to ze zmarła K. podwód miał bliższe więzi . (...) powoda po pogrzebie siostry pogorszyło się, przeszedł załamanie psychiczne ,mało mówił , często jego żona miała pretensje o zachowanie powoda. Powód zażywał leki na uspokojenie obecnie mniej rozpamiętuje siostrę ale mu jej brakuje .

zeznania J. B. k. 47-48

Dnia 29 czerwca 2015 r. powód zgłosił swoje roszczenie o zadośćuczynienie w kwocie 20 tys. zł związku ze śmiercią K. W. (1) pozwanemu , który decyzją z dnia 31 lipca 2015 r. przyznał zadośćuczynienie w kwocie 5 tys. zł .

pismo, k. 14

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych powyżej dokumentów, których autentyczności i treści strony procesu nie zakwestionowały oraz twierdzeń stron. Sąd nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej. Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania powoda J. B. , przesłuchanego w charakterze strony postępowania oceniając je jako spójne z materiałem dowodowym , jako rzeczowe dając im wiarę w całości . Sąd ocenił jako wiarygodną opinię biegłego z zakresu psychologii (k.60-65). Powyższa opinia jest jasna, spójna i rzeczowa, została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednimi kwalifikacjami , nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył co następuje;

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (ubezpieczony). Zgodnie z § 4 tego przepisu uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Do ustalenia pojęcia szkody i zakresu odszkodowania zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego.

Na mocy z art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), odszkodowanie z ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów przysługuje jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl art. 19 ust. 1 wyżej powołanej ustawy, uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem obowiązkowym, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Odpowiedzialność (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. wobec powoda za skutki wypadku, z dnia 6 czerwca 2004 roku nie budzi wątpliwości. Sprawcą wypadku była osoba, która posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Spór dotyczył rozmiaru krzywdy i zadośćuczynienia za tą krzywdę, jakiej powód doznała skutek śmierci siostry K. W. (1).

Zgodnie z art. 446 § 4 k.c. Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zakresem odszkodowania wskazanego w treści przepisu art. 446 § 4 k.c. objęty jest uszczerbek niemajątkowy doznany przez najbliższych członków rodziny zmarłego, w następstwie jego śmierci, wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny (por. A. Kidyba – red. i inni, Kodeks Cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna. LEX 2010).

Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma na celu zrekompensować krzywdę za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 7 lipca 2009 r., II Aka 44/09, LEX nr 523973).

Uprawnionymi do żądania kompensaty są wyłącznie członkowie rodziny zmarłego, przy czym muszą to być najbliżsi członkowie tej rodziny. Jest to węższy krąg podmiotów niż osoby bliskie, bo ograniczony do członków rodziny. Uznać jednak należy, iż kategoria ta obejmuje nie tylko małżonka i dzieci zmarłego, ale także innych członków jego rodziny, a więc krewnych, powinowatych lub osoby niepowiązane formalnymi stosunkami prawnorodzinnymi, jeżeli zmarły pozostawał z nimi faktycznie w szczególnej bliskości powodowanej bardzo silną więzią uczuciową.

Ustalając kryteria przyznania zadośćuczynienia określonego w art. 446 § 4 k.c., jak również ustalając jego wysokość, należy kierować się przesłankami branymi pod uwagę przy zasądzeniu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Sąd orzekając w przedmiocie takiego żądania musi wziąć pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i rodzaj naruszonego dobra. Ponadto Sąd musi zbadać nasilenie złej woli sprawcy oraz celowość zastosowania tego środka (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10, LEX 715515).

Sąd podziela dominujący w orzecznictwie pogląd, że dobro osobiste w postaci prawa do życia w rodzinie wywodzone z art. 23 k.c., z uwagi na ciężar gatunkowy, powinno w hierarchii wartości zasługiwać na wzmożoną w porównaniu z innymi dobrami ochronę. Naruszenie tego dobra stanowi bowiem dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego, niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich (tak również Sąd Apelacyjny w Ł. w wyroku z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10, LEX 715515). Zważywszy przy tym należy, że sprawy o zadośćuczynienie za doznane krzywdy mają charakter bardzo ocenny. Przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Definicja krzywdy sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i dotyczy przede wszystkim bólu, cierpienia i innych negatywnych konsekwencji w sferze psychofizycznej pokrzywdzonego. Krzywda ma więc aspekt niemajątkowy, zaś niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny Sądu, który nie dysponuje żadnymi wskazówkami czy tabelami określającymi wysokość zadośćuczynienia dla poszczególnych przypadków. Należy zaznaczyć, że przy ustalaniu rozmiaru krzywdy można jednak posiłkować się takimi okolicznościami jak poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, leczenie doznanej traumy czy wiek pokrzywdzonego.

Przy czym mimo, że zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, to nie może ono być jednak nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinno być utrzymane w rozsądnych granicach. Powód wystąpił o zasądzenie zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej –siostry, a więc zadośćuczynienie to ma stanowić kompensatę bezpowrotnej utraty osoby bliskiej, bezpowrotnej utraty więzi z tą osobą. Wszak życie

ludzkie jest najwyższym i najcenniejszym dobrem. Dlatego też wysokość zadośćuczynienia powinna być adekwatna do utraconego dobra, jednocześnie pozostawać w korelacji z doznaną przez powoda krzywdą. Nie ulega również wątpliwości, że śmierć osoby, bliskiej zawsze jest zaskoczeniem, szokiem, wywołuje smutek, u niektórych osób jeszcze silniejsze emocje. Każdy człowiek po śmierci osoby bliskiej przeżywa okres żałoby. Jednakże postępowanie sądowe charakteryzuje się swoimi regułami, zasadami, przepisami, które muszą być brane pod uwagę i stanowić podstawę wyrokowania, niezależnie od ludzkich uczuć. W toku niniejszego procesu powód wykazał, że pomiędzy nimi a zmarłą istniała silna więź emocjonalna. Na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego zeznań strony, dowodu z opinii biegłego sądowego, Sąd uznał za uzasadnione co do zasady roszczenia powoda ustalając iż powód doznał straty, wynikającej ze śmierci siostry. Zdaniem Sądu udowodnione zostało, iż powód doznał bolesnej krzywdy, której źródłem była strata bliskiej mu osoby, która była dla niego wsparciem w każdej sytuacji która, służyła radą spędzała z nim czas troszcząc się o niego w dzieciństwie jak i wieku dorosłym. Na gruncie niniejszej sprawy w celu ustalania odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia należało przede wszystkim dokonać analizy relacji zachodzących pomiędzy powodem a jego osobą bliską, która poniosła śmierć. Zdaniem Sądu każdy przypadek, gdy przedmiotem rozstrzygnięcia jest relacja zachodząca między zmarłym a dochodzącym roszczeń odszkodowawczych, należy oceniać indywidualnie, przy czym podkreślić trzeba, że bardzo trudnym jest poddawanie ocenie intensywności więzi jaka między nimi istnieje.

Ustosunkowując się do żądania powoda zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 25 tys zł, wskazać należy, że żądanie to zasługiwało na uwzględnienie w części to jest do kwoty 10 tys zł. w pozostałym zakresie żądanie pozwu jako niezasadne sąd oddalił. Nie powinno budzić jakichkolwiek wątpliwości w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, że śmierć siostry powoda stanowiła dla niego niezwykle bolesne przeżycie i wydarzenie, które dla normalnie funkcjonującego człowieka stanowi życiową tragedię. Oczywistym jest, że śmierć osoby najbliższej w tym przypadku siostry powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Dotyczy to więzi rodzinnej, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy i niesprawiedliwości, w szczególności, gdy siostra ginie z przyczyn przez siebie niezawinionych. Mimo, iż powód już kilka lat temu wyprowadził się z domu rodzinnego zmarła siostra była stale obecna w jego życiu. Przez wiele lat, aż do dnia śmierci siostry pomagał jej w prowadzeniu gospodarstwa rolnego często spędzając u niej wakacje, często rozmawiając i utrzymując stały kontakt.

W ocenie Sądu, pomimo niewątpliwego wstrząsu jakiego doznał powód biorąc pod uwagę fakt, że w chwili śmierci prowadził już własne gospodarstwo domowe i posiadał własną rodzinę, mieszkając oddzielnie jego krzywda nie uzasadnia przyznania zadośćuczynienia w kwocie dochodzonej w pozwie to jest 25 tys. zł, szczególnie że jak wynika z opinii biegłego po śmierci siostry nie istniała konieczność leczenia okres żałoby i żalu po stracie przebiegał bez cech chorobowych. Zgodnie z opinią biegłego powód obecnie nie wymaga opieki psychologa, a funkcjonowanie powoda nie spełnia kryteriów do zaburzeń adaptacyjnych czy dysfunkcjonalności psychicznej. Wskazać, należy, iż kwota 10 tys zł jest kwotą znaczącą i spełni swą kompensacyjną funkcję w pełni. Wyższa kwota dochodzona pozwem w tych warunkach byłaby rażąco wygórowana i stanowiłaby nieuzasadnione jego wzbogacenie.

W zakresie zasądzonych kwot na rzecz powoda, Sąd uwzględnił również roszczenia odsetkowe wyrażone w pozwie lecz od daty wyrokowania. W myśl zasady wyrażonej w art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, mimo treści art. 455 k.c. wymagalne jest, przy uwzględnieniu art. 316 k.p.c., dopiero z dniem wyrokowania. Tym samym zobowiązany pozostaje w opóźnieniu w zapłacie dopiero od tego dnia i od niego należą się odsetki za opóźnienie (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1997 r., sygn. akt I CKN 361/97, nie publ.; z dnia 20 marca 1998 r., sygn. akt II CKN 650/97, nie publ.; z dnia 4 września 1998 r., sygn. akt II CKN 875/97, nie publ.; z dnia 9 września 1999 r., sygn. akt II CKN 477/98, nie publ.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Wskazać należy, że powód

utrzymał się ze swoim żądaniem w 40 % a przegrał w 60%. Koszty powoda to kwota 6067zł x 40% = 2426,80zł zaś pozwanego to kwota 5317 zł x 60% = 3190,20zł

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Natomiast zgodnie z ust. 2 pkt 1 przedmiotowego przepisu koszty nieobciążające przeciwnika Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie;

Na koszty procesu, których strony nie miały obowiązku uiszczać w toku postępowania złożyły się: wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii w kwocie 1035 zł -500zł rozliczone z zaliczki uiszczonej przez pozwanego = 535zł .Powyższymi kosztami zgodnie z art. 100 k.p.c. należało obciążyć strony w takim zakresie w jakim przegrały sprawę od powoda 60% tj kwotę 321 zł od pozwanego 40% tj. kwotę 214 zł.

Z uwagi na powyższe na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda